

Competiție
Islandezul *Despre oameni și oi*, spaniolul *10.000 de kilometri* și britanicul *Radiator*.

»Pagina 8

După 25 de ani
Cinci filme care ar trebui să arunce în aer cultul și nostalgiile după comunism.

»Pagina 9

Umbre
Canalul răzbunării e un horror japonez fioros, recomandat cu căldură amatorilor și cunoscătorilor.

»Pagina 10

APERITIFE

Publicație oficială a TIFF

#5

Marți | 2 iunie | 2015
www.tiff.ro

TIFF. 14 Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 29.05–07.06.2015

English Pages: 6 – 7

Cine-Concert: *Escortata* la Opera Maghiară

Înainte de a fi Michael Curtiz și înainte de a ajunge în America, regizorul lui *Casablanca* s-a numit Mihály Kertész și a făcut în jur de 50 de filme. Foarte puține au supraviețuit timpului. *Escortata*, regăsit după 80 de ani, va fi proiectat în această seară, de la 20.30.

Cel care l-a găsit e László Cselényi, regizor și fost director al Duna TV, clujean de origine. A dat de el într-o pivniță inundată, de partea cealaltă a lumii. Casa aparținea unei doamne în vârstă din New York, Gabriella Mautner, nepoata marelui industriaș Manfred Weiss. Neputând să expedieze cele 16 cutii de nitrofilm par avion, a fost

nevoit să călătorească cu ele opt luni de la New York la Lisabona. L-a ajutat un bucătar de pe un pescador. De acolo, la El Escorial și, în cele din urmă, în Ungaria cu mașina personală. Realizat acum 101 ani, *Escortata* este singurul film maghiar în care apare legenda teatrului Mari Jászai. Filmările au avut loc în iunie-iulie 1914, în mai multe locuri din Cluj - Biserica „Sf. Mihail” sau Bastionul Croitorilor -,

la Rîmetea, pe malul Arieșului și la Salina Turda. Pe 20 martie 1915, a fost proiectat pentru publicul clujean, în incinta Teatrului Maghiar de Stat. În seara aceasta îl veți vedea exact în locul în care Jenő Janovics își avea propriul studio de cinematografie și teatru, „Cercul Teatral”. Va fi acompaniat de orchestra Operei Maghiare.

Laura Popescu

Cinematografele TIFF

→ CINEMA FLORIN PIERSIC

P-ța Mihai Viteazul, nr. 11

→ CINEMA ARTA

Str. Universității, nr. 3

→ Cinema Victoria

Bd-ul Eroilor, nr. 51

→ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3

→ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

(Piața Unirii)

→ CERCUL MILITAR

Piața Avram Iancu, nr. 1-3

→ CINEMA CITY IULIUS

(în incinta Iulius Mall)

str. Alexandru Vaida Voevod, nr. 53B

→ INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ

str. I.C. Brătianu, nr. 22

→ MĂNĂȘTUR OPEN AIR

zona complexului „Nora”

→ CINEMA MĂRĂȘTI

str. Aurel Vlaicu, nr. 3

→ DEPOZITUL DE FILME

str. Septimiu Mureșan, nr. 31-35

Editorial

De ce criticii contează (2)

Boyhood

Unul dintre cele mai sublimе și mai primejdioase momente ale experienței umane este acela în care două persoane își încruciează privirile și își dau seama că sunt atrase sexual una de alta. Ar putea să nu dea curs acestei revelații. Ar putea s-o pună într-un dosar pentru a o examina mai târziu. Ar putea s-o nege. Ar putea să nu se mai vadă niciodată. Dar s-a întâmplat și, pentru o clipă, toate celelalte considerații sunt insignifiante.” (Roger Ebert despre *Damages*). Acum comparați fragmentul de

mai sus cu acesta, de pe site-ul *Presa în blugi*: „Ochii unei femei spun totul despre ea, despre sufletul ei, despre tristețea din spatele lor, despre pasiunile ei, despre dorințele ei, despre forța lor mistică, despre cruzime, despre TOT. Așa cum sunt acele dispozitive din apropierea Statuiei Libertății din New York cu ajutorul cărora poți privi Oceanul, dincolo de ochii unei femei se ascunde un Ocean de emoții, de sentimente, de stări.” (diacriticele sunt ale mele).

„Ne trimitem dragostea în lume cu speranța că nu va fi batjoco-

rită sau distrusă”, spunea Ebert în recenzie la *Three Times* al lui Hsiao-hsien Hou, „o peliculă de o asemenea splendoare vizuală, încât simți nevoia să-ți respiră ca să nu turburi fluturii”. Site-ul *Cineamator*: „Nu ma pot învoi cu practica unei grabe de a impune în pripa situațiile ca atare, mai cu seama când filme din acest subgen se îngrijorează mai mult de istoric și mai puțin de prezent, omitând umbrelul prin salile de tratament pentru consiliere” (am obosit să pun diacriticele).

Richard Corliss: „Spike Lee ține filmul (*Do the Right Thing*) în mână ca pe o cutie de bere într-o pungă de hârtie – e înghițitura salvatoare dintr-o zi caniculară – până când ne dăm seama că, de fapt, e un cocteil Molotov.” *Filme-carți.ro* despre *Planșa*: „Si trebuie să va spun că mi-a plăcut enorm, chiar m-a impresionat din partea unei echipe tinere de realizatori (...) abținerea de la orice aluzie sau scena sexuală. Tot filmul acesta are doar o imbrățișare și un pupat de ramaș bun! Nu e ușor fratilor, în zilele noastre!” Corliss: „Îmbrățișăți fiecare clipă, ne spune Linklater (în *Boyhood*) pentru că nu va reveni – doar dacă se află și regizorul acolo s-o înregistreze, să-i dea formă și s-o transforme într-un film de neuitat”.

„De fiecare dată când murea cineva, apare pe un ecran negru

numele acestuia, alături de o cruce. Imi pare că cei care au făcut filmul ne indemnau să ținem o evidență a celor decedați. Ideea mi s-a parut interesantă. Iar la sfârșit, după macelul de final, vedeam un ecran plin de nume. Mai bine ni i-ar fi arătat unul după altul, ca-n pomelnic.”

„Oamenii care au fost răniți de viață pot face ajustări uluitoare ca să supraviețuiască și să găsească pacea. Uneori, nu știi dacă să-i consideri nebuni sau curajoși”, scrie Ebert despre *Crumb*, un documentar pe care l-a ajutat să devină un clasic al genului. *Cineamator.ro*: „Filmele sincere au fost pentru mine o opțiune ce trebuie îndeplinită printr-un contract care-mi satisface convingerea că dramele sunt întotdeauna data-toare de spasme curtenitoare ce galant iti apasa multe crezuri necunoscute până atunci.”

Da, știu, e ca și cum ai compara merele cu viermii din ele. Dar extremele arată mai bine, deși filmul e cea mai populară artă, nu toată lumea e în stare să fie un critic. Poate că sunt elitistă, dar cred că majoritatea blogărilor nu poate să informeze, să ilumineze, să articuleze ceva memorabil despre cinema și despre viață. Să pronunțe ceea ce publicul a simțit, dar n-a știut să pună în cuvinte.

Anca Grădinaru

AperiTIFF

Redactor-șef:

Laura Popescu

Reporteri:

Roxana Badea
Rucandra Pintea

Redactor-șef-adjunct:

Radu Meza

Fotograf:

Claudiu Morar

Secretar de redacție:

Bogdan Beșliu

Graphic design:

Carmen Godiu
Andrei Pastuhov

Redactori:

Anca Grădinaru
Daniel Iftene
Ion Indolean
Georgiana Madin
Cristi Mărculescu
Cătălin Mesaru
Cătălin Moise
Mark Racz

Ilustrație:

Matei Branea

Tipărit la:

Compania de Producție
Tipografică

Informații bilete

→ Puncte de vânzare:

ON-LINE pe www.biletmaster.ro
Cinema Florin Piersic, Cinema Arta, Cinema Victoria, Cinema City Iulius, Piața Unirii, Cercul Militar, Casa de Cultură a Studenților și Casa TIFF (pentru invitați și persoanele acreditate)

→ Program: 09:00 - 23:00.

→ Prețuri:

● BILETE CUMPĂRATE CU ANTICIPAȚIE (cu minim o zi înaintea proiectiei)
Bilet de intrare obișnuit (valabil pentru o singură proiectie): **10 lei**
Bilet pentru elevi, studenți și pensionari: **8 lei** (biletul se cumpără în baza prezentării carnetului/legitimăției de elev/student sau a talonului de pensie; la intrarea în săli se vor solicita documentele mai sus-menționate)
● BILETE CUMPĂRATE ÎN ZIUA PROIEȚIEI FILMULUI
Bilet de intrare unic (valabil pentru o singură proiectie) pentru toate categoriile de spectatori: **12 lei**.
BILETE CU REGIM SPECIAL
Pentru copii și elevi: **8 lei** (valabil doar pentru proiectiile de film din programul EDUCATIFF)
Proiectiile din Piața Unirii Open Air: **8 lei**
Proiectiile de la Cinema Mărăști: **8 lei**
Concertele organizate la Casa TIFF: **15 lei**
Accesul este gratuit la proiectiile Mănăștur Open Air, Depozitul de Filme și evenimentele din TIFF Campus.
Intrarea va fi pe bază de bilet cu valoare zero la filmele din Focus Norvegia și la concertele Jonas Alaska și Einar Stray Orchestra.

Proiecție-eveniment

LA PATRU PAȘI DE INFINIT

Irina Gărdescu, fiica actorului Nicolae Gărdescu, a fost printre puținele „actrițe” de film ale generației '70 care nu au frecventat cursurile faimosului Institut de Artă Teatrală și Cinematografică I. L. Caragiale din București. O adevărată apariție pe ecran, având unul dintre cele mai frumoase chipuri apărute vreodată în filmul românesc, ea a rămas puțin cunoscută publicului fiindcă a părăsit țara în scurt timp,

stabilindu-se la New York. Aveți ocazia să o vedeți astăzi la proiectia unică a filmului *La patru pași de infinit*, regia Francisc Munteanu. Localizat temporal în cel de-al Doilea Război Mondial, filmul e una dintre cele mai frumoase povești de dragoste din cinematografia românească. Proiecția va avea loc azi la Cinema Mărăști, de la ora 18:00, în prezența actriței și va fi urmată de o sesiune de întrebări și răspunsuri. Acest eveniment organizat de Casa Municipală de Cultură Cluj-Napoca în cadrul TIFF va avea intrare liberă.

Concert

22:00 – Concert de jazz la Casa TIFF – Open Source Trio

MIT SAU ADEVĂR?

ALERGIILE NU SE VINDECĂ, NU-I AȘA?

FALS

În cazul alergiilor comune, simptomele pot dispărea pe termen lung prin: evitarea contactului cu alergenul sau desensibilizare.

Află răspunsul complet pe www.reginamaria.ro, secțiunea Mituri despre sănătate.

NE PASĂ DE OAMENI

REGINA MARIA

REȚEAUA PRIVATĂ DE SĂNĂTATE

www.reginamaria.ro
Call Center: 021 9206

Proiecție-eveniment

Comoara la Arkhai Sculpture Park în Vlaha

Dacă ar mai fi nevoie de vreo introducere sau vreo pledoarie să vedeți cel mai recent film semnat de Po-

rumboiu, aș insista că nu-l puteți pierde fiindcă e filmat în cinematoscop. Mergând pe filonul unei

povești relatate de actorul Adrian Purcărescu (inițiatorul căutării de comori din film), Porumboiu întocmește în *Comoara* mai întâi o versiune de basm a unei căutări reale la care a luat parte fără succes, iar în al doilea rând o radiografie succintă a mentalităților neamului, cu borna de început plasată la Proclamația de la Islaz. Prin personajul Costi (Toma Cuzin), exponent al unei generații de sacrificiu, care pleacă impulsivat de vecinul lui într-o aventură cu rezultate incerte, Porumboiu se îndepărtează de cotidianul coercitiv în favoarea unei călătorii într-un timp umplut de sipețe cu aur, argint și smaralde. Revelator e felul în care sipețele astea ajung în prezent cu mijloacele unui realism care nu recurge niciun moment la scurtături. Un autobuz destinat transportului publicului va pleca la ora 20:45 de la Casa TIFF.

Georgiana Madin

NORWAVE

Beatles și muzică norvegiană la CCS

Beatles face paradă cu o coloană sonoră care include (după multe negocieri) chiar piesele Fab Four. Patru băieți de liceu visează să devină ca idolii lor din formația Beatles, într-o Norvegie suspect de însoțită și călduroasă a anului 1967. Paul (Kim - protagonistul care nu prea știe să cânte, se face de răs la băutura și e predis-

pus la experiențe stranie cu gagici mișto), John (Gunnar, tipul cool, cerebral, la care se raportează toți ceilalți și care are o relație ciudată cu o femeie mai în vârstă), George (Seb - singurul care chiar știe să compună muzică și să cânte la mai multe instrumente) și Ringo (Ola - bălbâit și fără cine știe ce contribuții la dinamica grupului)

fondează *The Snafus* (Situation Normal, All Fucked Up) - o formație de adolescenți care nu prea ajunge să cânte de fapt. În această adaptare a best-seller-ului omonim a lui Lars Saabye Christensen, farsele, nebuniile și frământările adolescenței sunt construite cu căldură și nostalgie într-o poveste despre maturizare, rețetă sigură pentru un succes la public. Filmul va fi proiectat în această seară la Casa de Cultură a Studenților de la ora 18:30 și va fi urmat de un program muzical norvegian cu două concerte speciale - Jonas Alaska (care ne va emoționa cu innuri folk-pop alături de Billie Van) de la 22:00 și Einar Stray Orchestra (un cvintet norvegian care jonglează muzical pe o plajă largă de la indie pop la post rock) de la 23:00, organizate în cadrul programului NORWAVE finanțat de granturile SEE și norvegiane prin Fondul Bilateral Național, gestionat de Ministerul Fondurilor Europene și derulat în parteneriat cu Norwegian Film Institute. Atât proiecția Beatles, cât și cele două concerte sunt cu intrare liberă pe bază de bilet cu valoare 0.

Radu Meza

Program / marți / 2 iunie

CINEMA FLORIN PIERSIC

11:00 - Supernova
Petrecerea de adio (The Farewell Party)
Tal Granit, Sharon Maymon / Israel, Germania / 95' / [4R1] / Acces gratuit celor peste 60 de ani

13:00 - Norwave - Focus Norvegia
Împotriva firii (Out of Nature)
Ole Giæver, Marte Vold / Norvegia / 80' / [4R2]

15:30 - Fără Limită
În pivniță (In the Basement)
Ulrich Seidl / Austria / 85' / [4R3]

18:00 - După 25 de ani
Eroii pionieri (Pioneer Heroes)
Natalya Kudryashova / Rusia / 116' / [4R4]

21:00 - Supernova
Timbuktu
Abderrahmane Sissako / Franța, Mauritania / 97' / [4R5]

23:00 - Umbre
Sibylle
Michael Krummenacher / Germania / 86' / [4R6]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

16:00 - Supernova
Viața într-un acvariu (Life in a Fishbowl)
Baldvin Zophoníasson / Islanda, Finlanda, Suedia, Cehia / 130' / [4C1]

18:30 - Norwave - Focus Norvegia
Beatles
Peter Flinth / Norvegia / 114' / [4C2]

CERCUL MILITAR
13:15 - Focus Argentina
Refugiații (Refugiado)
Diego Lerman / Argentina, Columbia, Franța, Polonia, Germania / 93' / [4W1]

15:45 - Ce se întâmplă, documentarele?
Cine l-a răpit pe Johnny? (Who Took Johnny?)
David Beilinson, Michael Galinsky, Suki Hawley / Statele Unite / 81' / [4W2]

18:15 - Cuvintele sunt de prisos
Doamna și câinii (La mujer de los perros)
Laura Citarella, Veronica Linas / Argentina / 98' / [4W3]

20:45 - După 25 de ani
Toate visele îndrăznețe (As We Were Dreaming)
Andreas Dresen / Germania / 117' / [4W4]

23:15 - Ce se întâmplă, documentarele?
Remake remix rip-off
Cem Kaya / Turcia, Germania / 96' / [4W5]

CINEMA VICTORIA
10:00 - Norwave - Focus Norvegia, EducaTIFF
O noapte în Oslo (One Night in Oslo)
Eirik Svensson / Norvegia / 83' / [4V1]

12:30 - Competiție
10.000 de kilometri (Long Distance)
Carlos Marques-Marcet / Spania, Statele Unite / 103' / [4V2]

15:00 - Competiție
Radiator (Radiator)
Tom Browne / Marea Britanie / 93' / [4V3]

17:30 - Umbre
Canalul răzbunării (The Revenge Channel)
Hisatake Kikkawa / Japonia / 88' / [4V4] / Premieră mondială!

20:00 - Competiție
600 de mile (600 Millas)
Gabriel Ripstein / Mexic, Statele Unite / 85' / [4V5]

22:30 - Competiție
Despre oameni și oi (Rams)
Grimur Hákonarson / Islanda, Danemarca / 90' / [4V6]

CINEMA ARTA

10:00 - Ce se întâmplă, documentarele?
Efectul de domino (Domino Effect)
Elwira Niewiera, Piotr Rosolowski / Germania, Polonia, Georgia / 77' / [4A1]

12:00 - 3x3
Ouă (Eggs)
Bent Hamer / Norvegia / 86' / [4A2]

14:30 - Fără Limită
Ce ne desparte (What's Between Us)
Claudia Lorenz / Elveția / 91' / [4A3]

17:00 - 3x3
Cușca de sticlă (Tras el cristal)
Agusti Villaronga / Spania / 107' / [4A4]

19:30 - Fără Limită
Camera interzisă (The Forbidden Room)
Guy Maddin, Evan Johnson / Canada / 130' / [4A5]

22:00 - Fără Limită
Navajazo
Ricardo Silva / Mexic / 75' / [4A6] / *nerecomandat minorilor

UNIRII OPENAIR

21:45 - Piața Unirii
La jumătate de drum (Halfway)
Geoffrey Enthoven / Belgia / 121' / [4U1]

MĂNĂȘTUR OPENAIR

22:00 - Umbre
Mlaștina (La isla mínima)
Alberto Rodriguez / Spania / 105' / [4M1]

INSTITUTUL FRANCEZ CLUJ

22:00 - Ce se întâmplă, documentarele?
Mama nenăscutului (Um Ghayeb: Mother of the Unborn)
Nadine Salib / Egipt, Emiratele Arabe Unite / 92' / [4F1]

CINEMA CITY IULIUS 3

17:00 - Cuvintele sunt de prisos
Pentru totdeauna (Forever)
Margarita Manda / Grecia / 87' / [4X1]

19:30 - Fără Limită
Casa de vară (The Summer House)
Curtis Burz / Germania / 105' / [4X2]

22:00 - Umbre
Noapte bună, mami! (Goodnight Mommy)
Severin Fiala, Veronika Franz / Austria / 100' / [4X3] / *nerecomandat minorilor

CINEMA CITY IULIUS 4

17:30 - Focus Argentina
Două împușcături (Dos disparos)
Martín Rejtman / Argentina, Chile, Germania, Olanda / 104' / [4Y1]

20:00 - Umbre
Cruzime (Cruel)
Eric Chérière / Franța / 109' / [4Y2]

22:30 - Focus Argentina
Prințesa Franței (La princesa de Francia)
Matias Piñeiro / Argentina / 67' / [4Y3]

CINEMA MĂRĂȘTI

18:00
La patru pași de infinit (Four Steps Away From Infinity)
Francisc Munteanu / România / 105' / [4Z1] / Proiecție realizată cu sprijinul Casei de Cultură Municipale Cluj-Napoca

20:30 - Retrospectiva Mircea Daneliuc
Cursa (The Ride)
Mircea Daneliuc / România / 93' / [4Z2]

OPERA MAGHIARA

20:30 - Evenimente Speciale
Escortata (A Tolonc/The Exile)
Michael Curtiz / Ungaria / 65' / [4O1] / Proiecția versiunii restaurate, cu acompaniamentul orchestrei Operei Maghiare

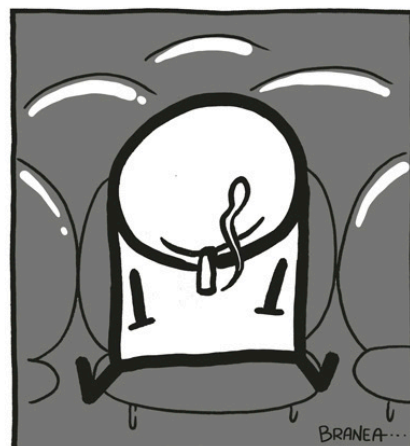
ERNO VLAHA

21:45 - Piața Unirii, Zilele filmului românesc
Comoara (The Treasure)
Cornelium Porumboiu / România / 89' / [4E1]

#5. MULAN

"Tiff Promo"

DE MATEI BRANEA

InterogaTIFF

Diana Blinda și Liviu Souca, "Mr. & Mrs. Hansen"

De patru ani, elegantul Hansen Lounge e punctul de întâlnire a tuturor invitaților festivalurilor și locul unde AperiTIFFul presat de timp reușește să discute simultan cu majoritatea lor. Am stat de vorbă cu cei care l-au creat.

De patru ani, îi găzduiți pe invitații TIFF. Cum a început totul?

Diana: Oana Giurgiu ne-a zis că vrea să aducă la TIFF o zonă pentru VIP. Eu i-am arătat ce facem noi la Hansen. Exact în aceeași zi am primit un newsletter de la un furnizor de mobilă din Spania, cu zona de VIP de la Cannes, din Hotel Negresco. Mi-a plăcut imaginea și i-am trimis-o Oanei. Mai aveam patru-cinci săptămâni până la festival.

Liviu: În film și în evenimente de gen se regăsesc multe dintre elementele care ne definesc – ne place să spunem povești, ne place designul, muzica, dansul, arhitectura, costumele – și vrem să fim alături. Apoi, s-a creat o prietenie de atâta vreme. Când au fost acei ani grei pentru business, TIFF ne-a ajutat

să le fim parteneri, cu tot ce am avut nevoie, iar acum vrem să dăm și noi ceva înapoi.

Care e povestea afacerii voastre, Hansen?

Liviu: Am pornit de la ideea de design nordic, pentru că ne place în special și rezonăm cu ideile nordice. Practic, ne-am îndreptat spre design de birou pentru că acolo am găsit oportunitatea. Multe firme au început să își organizeze în interior zone de relaxare. Noi plecăm de la lucruri simple: credem cu adevărat că lucrurile frumoase reduc stresul. Creăm un ambient pentru birou, pentru că ne petrecem o mare parte din viață acolo. Valorile noastre se pliază foarte bine pe antreprenori, care au viziune, sunt deschiși. Asta nu înseamnă că nu lucrăm și cu firme mai mari. Avem

Foto: Nicu Cherciu

clienți precum Adobe România sau Intel România, dar proiectele care ne plac cel mai mult sunt cele ceva mai mici, care cer atenție la detalii.

Diana: Un proiect de care suntem mândri a fost o cafeterie transformată – poți să iei masa acolo, dar să te și relaxezi – iar pe tavan am montat niște casete care dau impresia de fereastră către cer.

Revenind la TIFF, reușiți să vă relaxați în perioada festivalului?

Diana: Dimineața ne citim e-mailurile de la birou, le răspundem, dăm niște telefoane. Apoi, o plimbare, o vizită la muzeu, o cafea cu prietenii noștri clujeni, o drumeție prin împrejurimile Clujului. Noi nu sun-

tem din Cluj. Liviu e din zona Zalăului, însă locuim în București. Ne place să îl explorăm în timpul liber dintre întâlnirile pe care le avem.

Ce filme vreți să vedeți anul ăsta?

Diana: *Rams*, *The President*, și, marți seară, la Opera Maghiară, filmul alb-negru al lui Michael Curtiz – *Escortata*.

Care au fost trei momente memorabile la TIFF?

Diana: Primul a avut loc în colțul acesta al pieței. Începuse să se construiască cortul, era ora 12 noaptea și nu era gata absolut nimic. A doua zi era deschiderea și noi eram încrâncenați, iar Oana ne-a asigurat că totul va fi OK, că lucrurile

funcționează la Cluj și va fi gata totul la timp. Un altul a fost cu Tudor Caranfil. M-am dus la el, deși sunt mai timidă. Ne-am uitat împreună la niște fotografii pe un laptop în care era și el. Mi-a zis: "Asta sunt eu? Așa mic și cocoșat? Ar trebui să faci ceva." Colega mea a modificat poza în Photoshop. Caranfil ne-a zis: „Da, da, așa îmi place!” Am printat fotografia, i-am dat-o. Era încântat că are o fotografie cu el drept și subțire. Liviu: Când s-a anunțat că TIFF va prelua lucrările de renovare a Depozitului de filme. Ne-a impresionat foarte mult locul și ne-am bucurat să aflăm că avea să fie salvat.

A consemnat Laura Popescu

InterogaTIFF

Bent Hamer:

„Îmi plac debuturile. Regizorii nu se pot proteja.”

Bent Hamer e celebrat la TIFF, în secțiunea 3x3. E un regizor norvegian melancolic și relaxat. Ne-am întâlnit imediat după Q&A-ul filmului său de debut, *Ouă*, pe care spunea că nu îl mai văzuse de mult timp. Am discutat despre căile misterioase ale cinema-ului și despre cariera lui.

Ce simțiți acum, după ce v-ați văzut lungmetrajul de debut, *Ouă*, după mult timp?

Puțină melancolie, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la filmări. Ambii actori au murit, așa că e greu să vezi filmul fără să te gândești la oamenii cu care ai lucrat. Mă simt puțin confuz.

Cum vă găsiți subiectele pentru filme?

Probabil că și în România există cărți despre cum să îți trăiești viața și cum să ai o familie fericită. E incredibil să le citești, pentru că sunt despre absolut tot: cum să gătești, cum să îți faci haine, cum să îți trăiești viața, cum să inviți o fată în oraș. Absolut orice. Și din acea carte, când am făcut *Kitchen Stories*, am luat o singură diagramă de acolo.

Umorul din filmele dumneavoastră vine cu subiectul sau îl contruiești în timpul producției?

Îl construiesc înainte, dar și în timpul producției. Scenariul e doar un prim pas. E foarte important să fii deschis. Trebuie să fii sigur că ai posibilitatea să faci un film, că ai banii, timpul, organizarea. Dacă oamenii vin cu idei mai bune, trebuie să le faci loc, și nu contează dacă ele vin de la băiatul cu cafeaua.

Cum de ați făcut filme în engleză și apoi v-ați întors la filme în norvegiană?

Am fost la Cannes cu *Ouă* și l-am întâlnit pe Jim Stark, care dorea să facem ceva împreună. Era interesant să fac ceva în State. El mi-a trimis câteva scenarii, dar nu am fost foarte încântat de ele.

Apoi, mi-am adus aminte că citisem Bukowski în tinerețe și m-am gândit că era ceva în legătură cu el pe care voiam să merg. I-am menționat lui Stark despre *Post Office* și *Factotum*, primul nu era disponibil, al doilea era. Apoi, am fost cam nervos, l-am recitat, mi-a plăcut enorm și i-am spus că ar trebui să îl facem. Când spui „da” la ceva ce nu cunoști foarte bine, e întotdeauna înfricoșător.

Ați făcut filme despre oameni bătrâni în care ridicați diverse probleme existențiale. Cum vă raportați la bătrânețe?

Aș spune că asta e o întrebare care îți indică răspunsul. Bătrânilor le este permis să își exprime integritatea, ei fac cum doresc. Când îmbrătrânești, obții anumite privilegii. Am trăit mult cu bătrâni când eram

Foto: Claudiu Morar

copil. Cât încă sunt viu și îmbătrânesc, mă simt destul de fericit. Atâta timp cât ești sănătos, e bine. Toți spun asta și am ajuns să o spun și eu.

La ediția aceasta a TIFF, puteam vedea cel mai recent film al dumneavoastră și primele două lungmetraje. Care vă reprezintă

cel mai bine?

Mi-e imposibil să spun. Este ceva special față de primul film pe care îl faci – ești gol într-un fel și nu te poți nega absolut nimic. Îmi plac debuturile, pentru că regizorii nu se pot proteja când fac primul film.

A consemnat Ion Indolean

TIFF.14
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 29.05-07.06.2015

CINEMA CITY

SUSȚINEM TIFF CU POFTĂ DE FILM

Vino și savurează proiecțiile și evenimentele speciale
din Cinema City Iulius Mall

[f /CINEMACITYROMANIA](#)
WWW.CINEMACITY.RO

MOL

BILETELE TIFF ÎȚI ADUC O CAFEA AROMATĂ!

Alimentează cu minimum 20 L de carburant, arată un bilet la Festivalul Internațional de Film Transilvania și primești din partea casei o cafea aromată. Campania se desfășoară în perioada 29 mai - 14 iunie 2015, în limita stocului disponibil, numai în benzinăriile MOL din Cluj-Napoca și Florești. Detalii pe www.molromania.ro

MEMBER OF MOL GROUP

E.ON vă prezintă secțiunea
"Cuvintele sunt de prisos /
Words Are Very Unnecessary"
la TIFF 2015.

e-on

PRODUCTION _____
DIRECTOR _____
CAMERA _____
DATE SCENE TAKE

Dependenți de cinema. Din 29 mai.

trend
communication
Partener tradițional TIFF

InterogaTIFF

Ernő Bartha: "I want people to know the park"

Ernő Bartha is an exotic presence on the Cluj cultural stage. Visual artist and hay sculptor, sporting a Salvador Dali moustache, a true enigma due to his bohemian nature, Ernő decided many years ago that he wants to get away from the noisy and hectic urban life and retreated to Vlaha where he founded Arkhai Sculpture Park.

Tell us about Arkhai Sculpture Park.

Arkhai Sculpture Park was born out of my desire to create another reality to live in, one different from the ordinary reality. It was something personal, but witnessing its success and how many people are eager to see it and share it with others, I decided to open the park to the public. I believe one's joy is greater when shared. Last year, on June 28, we had the official opening. Then, I decided to open the park to artists – this place doesn't belong just to Ernő, but it's ours, everybody's. The final project is to leave it to future generations anyway. We want a multifunctional building for contemporary art and all sorts of events, because now we just do everything in open air. We also want to build a huge workshops where other artists could work as well.

What about your contact and your collaboration with TIFF?

Oana Giurgiu visited us, and when she saw the place, she said "Wow! We must bring our guests here". We started with Geraldine Chaplin, and then Dieter Kosslick, the director of the Berlin International Film Festival. Last year, we organized an even bigger party, for 150 people, with Transylvanian sushi – lard, onions and sausages. And this year, we organized a screening, where we will show Porumboiu's film – The Treasure. Before that we will show an experimental short about one of my exhibitions, TV Mania, for which I took old TV sets and turned each of them into something else.

What projects are you working on now?

I have some exhibits in London that got there in 2012 with the

Cultural Olympics: The Spiral of Time, The Sky-Scraper Bird – all of them are in Pleasure Gardens, in Victoria Park. It is a permanent exhibit. I have many on-going projects, I'm waiting to get a bit more freed-up, I don't even know what to begin with or what to continue. It depends on what impulses I get from the outside. I will have an album with works that are not done, that can be ordered – it's hard to store works, it's a burden. It's better to send them to different corners of the world. I want to organize an international open air sculpture fair, to relaunch sculpture in the context of green spaces, but also urban spaces – we should not restrict ourselves to doing only busts and classical statues.

What events in TIFF did you

participate in and what else do you intend to see?

I went to the opening and I saw that this year the program is very rich in events. Concerts, surprises, excellent films – it's a growing festival, one that is successful and takes you along with it. Sadly, I am caught up here, at Arkhai and I don't get to go to TIFF that much.

What can international guests find interesting in the Arkhai Sculpture Park?

First of all, it's relaxing. They should get accustomed to the space. The space, with its energies, is overwhelming anyways. It's another world, it's harmony between man, nature and art. That's what's been created. Initially, I wasn't going to open a sculpture park, but an inn instead – a kind of business I am all done with. Every

man should live, but from now on I just want to make a living out of art.

What surprises are in store for today's event?

You wouldn't want to ruin surprises. (he said mysteriously)

Any other thoughts you would like to share with us?

I want to expand the park. I found a management team. I only get involved spiritually and provide ideas. I want the association to grow, I want a board with more members. We could make plans for 600 years, I could go with anything. I just hope I can work, I hope I'll have the energy and the time. I want people to know this place, I want my message to reach them and take the time to understand the place.

Interview by Ion Indolean

Foto: Claudiu Morar

InterogaTIFF

Konstantinos Kontovrakis & Christian Routh – Transilvania Pitch Stop trainers

TPS, now in its second year, is a program designed to help filmmakers develop pitches for feature films. We met with the two TPS trainers and they told us about this year's projects and the most important aspects of a good seven minute pitch.

Foto: Adi Bulboacă

Could you briefly tell us a few words about the five film projects in TPS this year?

Christian Routh: We've got five projects, most of which are already completed screenplays. We have a project called *1985* from Bogdan Mureşanu, which is a very intriguing study of life in Bucharest in 1985, at the time when Ceauşescu had ordered the demolition of some of the most wonderful buildings. Konstantinos Kontovrakis: And it's quite funny too.

C. R.: That's a feature of many of the projects – they're laced with that kind of ironic humour. Maybe it's an aspect of Romanian writers. Then we have a project called *Soldiers (Soldaţi)* which is quite a controversial story from Ivana Mladenovic. It's a gay love story between a comfortably off sexually confused Romanian student who

is investigating gypsy music for his Ph.D. and a gypsy guy who has just come out of jail.

K. K.: We then have *The Wind Seeker (Căutătorul de vânt)* by Mihai Sofronea, which is the story of a man who is after a very painful break-up from his wife and has sort of resigned from life, and just when he is ready to get back on track he finds out that he only has three months to live.

C. R.: Then we have a project called *Charlton Heston* from Andrei Creţulescu. This is a story about a guy whose wife dies in an accident. He's kind of shell-shocked and in denial about it. Then he receives a knock on the door from a younger man who explains that he was his wife's long-time lover.

The last one is *Horses to the King (Cai la rege)* by Raluca Maria Rusu which is a strange but very intriguing project about a judge who behaves badly and does everything by the book and tries to follow the law in the way he lives and the result of that is dreadful to his wife and son. K. K.: It's a bit like a fairy tale, a dark fairy tale, or a fable.

What are the steps of developing a good pitch?

K. K.: I think the most important step is understanding your story and what it is you want to tell and why you want to make the film. If you have a clear picture then you can convince people your film matters and that they should get invol-

ved in it because TPS addresses an audience of professionals.

C. R.: It's also a question of helping them to find a way to be concise and clear about their own ideas because most screenwriters don't find it easy to perform on a public stage. It's a major difference between the European industries and American industry where we can't stop screenwriters talking and getting involved. It's a painful process but it's a necessity.

What's new in TPS in this program's second year?

C. R.: One aspect that is kind of surprising is that four of five projects are at fully developed screenplay stage. They're not just short treatments which tended to be the case last year. And that would indicate that it's become more competitive. There is a sense among the Romanian industry that you really need to do quite a lot of the work before you can get the money.

K. K.: Some of them also already have some money attached and this gives them more points in terms of feasibility.

C. R.: And, of course, we're not doing this just as an exercise. We're doing it because we want the films to get made. We try to give the project the maximum possibility to get produced in the best possible way and hopefully reach international audiences as well.

Interview by Radu Meza

Special event

The Treasure at the Arkhai Sculpture Park in Vlaha

If there was any other introduction or argument to be made in favor of seeing Porumboiu's most recent film, I would insist that you cannot miss it because it's filmed in cinemascope. Following the stream of a story told by actor Adrian Purcărescu (the treasure

hunt initiator in the film), Porumboiu creates in *The Treasure*, firstly a fairytale version of a real search that he took part in to no avail, and secondly, a brief x-ray of popular mentality. Through the character of Costi (Toma Cuzin), a token of a generation of sacrifice

who embarks upon an adventure of uncertain ends, Porumboiu departs from the normalizing quotidian in favor of a time filled with golden chalices and shiny emeralds. The brilliance of it is the manner in which these chalices find their way into the present, through a realism that never resorts to shortcuts.

A bus for transporting the audience will leave at 20:45 from Casa TIFF.

Georgiana Madin

MIT SAU ADEVĂR?

ALCOOLUL OMOARĂ NEURONI?

FALS
Alcoolul nu "omoaară" neuronii, dar modifică modul în care aceștia comunică.

Află răspunsul complet pe www.reginamaria.ro, secțiunea Mituri despre sănătate.

NE PASĂ DE OAMENI

REGINA MARIA
RETEAUA PRIVATĂ DE SĂNĂTATE

www.reginamaria.ro
Call Center: 021 9068

Number 1 premium automotive brand in Romania.*

Number 1 technology for the world, made in Romania.

Mercedes-Benz
The best or nothing.

*according to 2014 DRPCIV registration data.

Competiție

10.000 de kilometri

Cât de lungă a fost cea mai la distanță relație a ta? Cât durează dragostea atunci când ești la distanță de 1, 10, 100, 1.000, 10.000 de kilometri? Cum te împaci cu ideea că cel/cea iubită este atât de departe de tine încât nici măcar în week-end-uri sau odată la câteva luni nu reușiți să vă vedeți? Ba mai mult, întreaga voas-

tră relație se consumă prin Whatsapp, Skype, Google Maps sau alte instrumente adjuvante din zona tehnologiei? Ițele acestor întrebări își propune să le deznoade și innoade la loc spaniolul Carlos Marques-Marcet în filmul *10.000 de kilometri*. În același timp își propune să demistifice și să recalibreze mitul iubirii adevărate. Și-a luat, astfel,

alături doi protagoniști - Alex (Natalia Tena) și Sergi (David Verdager) și, cu ajutorul tehnologiei reci, aseptice, împinge spectatorul cu subtilitate și cu dialoguri delicios de veridice, într-o zonă foarte claustrofobică vizual, dar extrem de percutantă emoțional.

Cătălin Mesaru

Ce se-ntâmplă, documentarul?

Efectul de domino

Poate nu știți exact cum arată viața în Abhazia, o bucată din Georgia care s-a luptat pentru independență în 1993, a și câștigat-o, nu i-a păsat nimănui și după aia nu s-a întâmplat nimic. Filmul începe cu o panoramă a litoralului abhazian dominat de o epavă gigantică și ruginită. Camera își continuă mișcarea și arată ruinele post-sovietice ale unei lumi

răvășită de un război rămas între timp testament pentru o impotență națională. Cei 240.000 de abhazieni sunt blocați într-o confuzie de 22 de ani pricinuită de speranța că schimbarea numelui în „Republica Abhazia” va schimba lucrurile. Și totuși curentul cade în continuare. Printre ei, Rafael, ministrul sportului într-o țară nerecunoscută, și soția lui, Natasha, o rusoaică fostă soprana care

acum organizează serbări în clădiri fără tencuială. Problema viitorului se pune cu atât mai mult cât Natasha e cam însărcinată. În niște imagini cât se poate de dezolante, *Efectul de domino* e un film despre niște destine blocate în timp și uitate de lume, care nu au de ales decât să trăiască în continuare cu fantoma în casă.

Cătălin Moise

Radiator

Leonard și Maria trăiesc într-o casă tipic englezească, mustind de istorie și textură britanică. Cei doi soți își duc senectutea înconjurați de tot felul de prostioare mai mici sau mai mari adunate de-a lungul vremii, lucru tipic bătrânilor, de altfel. Într-o (deloc) bună zi, Leonard rămâne ținut pe canapea, incapabil să se mai miște, iar în ajutor îi vine însuși fiul celor doi, Daniel, liber de la muncă preț de trei zile prețioase. Daniel este pus în fața faptului împlinit: părinții săi au devenit complectamente îngropați în nimicurile agonisite, iar faptul că bătrânețea începe să-i apese nu ajută cu nimic

situația locatarilor fermei aruncate, parcă, la capătul lumii. Cu extrem de mult umor negru, absurd și plin de savoare amăruie britanică, atât de dragă multor cinefili, *Radiator* este un studiu în cheie surprinzător de minimalistă despre mizerabilismul bătrâneții, despre grijile senectuții, despre teama de ceea ce va să vină. Teribil de înduioșător, plin de mici gesturi cinematografice austere, dar extrem de sincere, debutul lui Tom Browne nu derapează în sentimentalisme ieftine și prezintă bătrânețea cu bunele și relele ei.

Cătălin Mesaru

Competiție

Despre oameni și oi

Într-o vale seacă islandeză unde oile sunt singura preocupare disponibilă, doi frați, care locuiesc la 100 de metri unul de celălalt, nu și-au mai vorbit de 40 de ani. Amândoi și-au făcut din oi familie, amândoi își mângâie berbecii periodic, și de altceva nu prea mai au nevoie. Lucrurile se precipită atunci când în comunitatea izolată are loc concursul de cel mai bun berbec, la care ambii frați participă cu niște berbeci de-a dreptul respectabili. Însă locul întâi e doar unul, iar atunci când lucrurile stau pe foc timp de 40 de ani, un lucru atât de simplu precum cine are berbecul mai mare poate să fie scânteia

care aruncă în aer toată turma. *Despre oameni și oi* este filmul islandez la care speră toată lumea când aude „film islandez”. Filmat superb în niște pustietăți înghețate, paralela constantă dintre berbecii cu lână și berbecii cu barbă e atât de evidentă încât filmul nu o subliniază deloc, ci își rezervă o subtilitate din care iese un joc minunat. Pentru că, deși filmul, pe de-o parte, are seriozitatea unei povești de dimensiuni mitice și biblice cu doi frați care s-au rătăcit, umorul constant din imagini face mitul fraților cu oi cu atât mai înduioșător.

Cătălin Moise

După 25 de ani

Unde sunt pionierii de altă dată?

Pe ultima sută de centimetri a deceniului opt, comunismul cade. 25 de ani mai târziu, urmările lui, dar și ale tranziției care a urmat încă se mai văd. Și nu doar în România. Din China în Germania și apoi în Siberia, trecutul apropiat rămâne un teritoriu al amneziilor selective, încețoșărilor nostalgice și debandadelor ideologic-identitare. Cele cinci filme din

secțiune sunt grupate geografic: patru din ele se imersează în post-comunismul vecin (Rusia și RDG-ul au fiecare câte două exponate pe tema dată) și unul ne aduce fix din China un alt fel de *Cache*, cumva mai contemplativ, dar și nițel mai puțin tăios decât filmul palmdorizat al lui Michael Haneke.

Germania își sondează trecutul RDG-ist din două perspective. Pen-

Toate visele îndrăznețe

tru *Dansatorii din Dessau*, regizorul Jan Martin Scharf apelează la același filon de nostalgie dulce-amară din care și-a tras inspirația și *Good Bye Lenin*. Dar filmul cu echipa olimpică de *breakdance* est-german pune accentul pe umor, nu pe nostalgie emotive și pune pe ecran cea mai improbabil de haioasă situație, aproape imposibil de absurdă. Cuprinși de febra *breakdance*-ului niște puști din lotul olimpic RDGist primesc multe priviri dezaprobatoare, dar și sprijin neașteptat. Statul socialist este dispus să le faciliteze pamplezirul dansant scurtcircuitat, dar în cadru organizat și desigur, cu muzici est-germane. Andreas Dresen se amplasează fix la polul opus cu *Toate visele îndrăznețe*. Un grup de prieteni, foști pionieri-problemă se pierd în haosul, violența și criza socială din RDG-ul proaspăt unificat cu RFG-ul. Portretul unei generații în care furia s-a înfipt ca o metastază este fix genul de film cu adolescenți furioși care nu se sfiește de-a face din protagoniști niște bestii cu un apetit pentru violență comparabil cu cel al unei bande de *skinheads*.

Perspectiva rusească începe cu mult înainte de șubrezirea vizibilă a comunismului, adică prin 1933, undeva în Siberia. *Îngerii revoluției*, mai mult artefact teatral și abstract decât film narativ, aduce idealurile culturale mărețe ale comunismului bolșevic într-un mediu deloc fertil. *Arthouse* cu simbolistici și maniere avantgardiste, filmul lui Alexei Fe-

Îngerii revoluției

dorchenko are ca punct de start un masacru istoric și ca punct final un experiment de resurectare a avangardelor de altă dată.

Eroii pionieri ai Nataliei Kudrișova sare între micile traume ale existenței de pionier și cetățean model din trecutul sovietic și marile probleme ale existenței mature, din prezentul capitalist al Rusiei. Protagonistii sunt încă din copilărie malformați de idealurile înfipte cu de-a sila în căpșoarele de pionieri, iar viitorul sună sumbru pentru micii purtători de cravate roșii. Salturile prezent-trecut și mai ales disfuncțiile expuse pe ecran meticuloz de regizoare sunt aproape un eseu

despre o altă generație, pierdută din alte motive decât cele evidente.

China aduce în discuție vina individuală și vinovăția colectivă cu *Amnezia Roșie*. Wang Xiaoshuai își închide trilogia despre trecutul comunist cu povestea lui Deng, o bătrână pensionară pe care o hărțuiesc zilnic apeluri telefonice anonime. Complet inadecvată traiului în Beijingul contemporan, cu alte valori, moravuri și mai ales alte priorități decât cele cu care a trăit mare parte din viață, bătrâna Deng intuiește mai bine decât cei doi fii cauza adânc îngropată în trecut a apelurilor telefonice mute.

Cristi Mărculescu

FICTIUNE,
ARTĂ, COMEDIE,
HORROR, ACȚIUNE,
ROMANCE, THRILLER,
SF, AVENTURĂ, DRAMĂ

... toate continuă la tine acasă

www.upc.ro

upc

WE LOVE CINEMA

RAMADA
CLUJ

TIFF PARTNER

Fără limită

Camera interzisă

Toate genurile și stilurile cinematografice, toate întorsăturile scenaristice, toate visele-în-vis și toți tropii narativi imaginați vreodată – *Camera interzisă* a lui Maddin și Johnson e toate aceste lucruri deodată, pasișate printr-o grilă experimentală, o odisee explozivă a istoriei cinemaului returnată în două ore pline de peripeții, în care ochiurile narrative cresc unele din și prin altele cu rezepiciunea unor diviziuni celulare. Mimând inconsecvența extremă a viselor și estetica patinată a filmului mut, la care se adaugă și o cromatică expresiv-saturată, *Camera interzisă*

inițiază și abandonează nenumărate situații tipice și ușor recognoscibile de film de studio hollywoodian, dar și de videoclip educativ; seriozitatea lor e subminată în mod ilar de conținutul literar-pedant sau golit de sens al replicilor, medalioanelor și intertitlurilor. Reciclarea de tropi dusă ambițios la limita coerenței e cu atât mai savuroasă cu cât distribuția e formată de nume foarte sonore, utilizate astfel încât să evoce, dar și să ia în zeflemea, ceea ce înțelege adesea prin momente mari și emoționante de cinema.

Georgiana Madin

Must see – Umbre

Canalul răzbunării

Trei japoneze se simt foarte ratate. Sunt singurele care au ajuns la reuniunea de clasă și tot așa, printre cocktailuri și dureri, își aduc aminte de cei care le-au supus la varii forme de hărțuire prin liceu și decid să se răzbune. Exemplar și spectaculos, cu răzbunările puse pe un canal de YouTube. Trei fete pot face destul de mult rău unor masculi, iar activitățile vindicative, cu tot cu spectacularizarea inevitabilă din mediul online, adună zeci de mii de *like-uri*, *share-uri* și comenta-

rii elogioase. Hisatake Kikkawa face dintr-un subiect modern, ceva mult mai estetizat decât media cinema-ului nipon actual și, cu trimiterile înspre giallo și toate blestemățiile glorios de confuzante ale cinema-ului italianesc de anii '70, *Canalul răzbunării* progresa halucinant de fioros spre o concluzie deloc fericite. După cum bine știm, nimic nu-i mai spectaculos decât o răzbunare psihotică scăpată de sub orice fel de control.

Cristi Mărculescu

Navajazo

Debutul mexicanului Ricardo Silva e un demers etnografic ce tratează marginalii din Tijuana. Non-narativ, fragmentat, non-cinematic, presărat cu bucăți lirice alcătuite din filmări video sau pe peliculă de 16mm cu Tijuana, și intertitluri despre felul în care cancerul se răspândește în organism, *Navajazo* (care aparent înseamnă rană produsă de un cuțit)

propune câteva personaje interesante (un ciudat machiat ca Gene Simmons de la KISS care își face de cap la sintetizator într-o piață publică) și câteva scene de sex explicit – de la un cuplu de drogați care sunt surprinși într-o scenă destul de explicită de sex oral după ce-și iau doza, la scenele porno filmate cu localnici de un regizor american care face un film despre iubirea adevă-

rată și sex. *Navajazo* e mai mult eseu personal decât documentar etnografic și pentru spectatorii de la TIFF o mostră unică de sociologie hipsterească versus distopie docu-ficțională cu buget redus (sub 6000 de dolari), încurajată deja cu un premiu la Festivalul de la Locarno în 2014.

Radu Meza

Supernova

Petrecerea de adio

Miza filmului e următoarea: Dacă te bazezi pe amici, la bătrânețe, să-ți golească plosca și să-ți sorteze medicamentele, te bazezi pe ei și să te omoare molcuț când suferința trece de ultimul prag al suportabilului. Un grup de prieteni 70+ își ajută un amic bolnav cronic să termine mai repede supliciu unei vieți fără obiect, dar extrem de dureroase, dar o fac desi-

gur în secret, pentru că-n Israel (și mai peste tot) așa ceva e încă ilegal. Animați de intenții nobile, grupul (constând dintr-un inventator sentimental, nevasta lui suspicioasă, un veterinar gay și un fost polițist) produce o mașinărie a morții (asistate) cu care-și urmează scopul. Și cum a muri demn prinde de minune în azilul cu pricina din Ierusalim, cooperativa septuagenară a morții

se vede curând cu mai multe cereri decât poate onora. Dilemele morale și mizele n-ar putea fi mai mari, iar duo-ul regizoral Sharon Maimon & Tal Granit livrează un film cu mult umor (negru) și compasiune. La proiecția de azi, la Cinema Florin Piersic, de la ora 11:00, accesul este gratuit pentru cei peste 60 de ani.

Mark Racz

Must See – Retrospectiva Mircea Daneliuc

Cursa

Filmul de debut al lui Daneliuc e o adevărată bijuterie. Puține filme au îmbătrânit mai frumos decât *Cursa*. De fapt, din perspectiva de acum, la 37 de ani de la lansare și filtrat prin estetica Noului Val Românesc, e șocant de proaspăt. Nu îl privești ca pe o fosilă, e mai viu decât aproape tot ce ați putut vedea recent. E un *road*

movie în care doi șoferi de trailer (Mircea Albulescu și Constantin Diplan) transportă o piesă uriașă la o mină din nordul țării. E un drum lung, durează trei zile. Pe drum, vor lua un pasager neprevăzut – o tânără (Tora Vasilescu) care tocmai se mută la viitorul ei soț. *Cursa* e o poveste de dragoste și despre prietenie. Făcut în plină eră comunistă, transcende complet momentul. *Cursa* asta ar fi putut avea loc oriunde în lumea aceasta și în orice epocă, dar probabil doar într-un

film de Daneliuc. Actorii sunt ținuți într-un frâu de fier, toate gesturile lor sunt înăbușite. Sunt forțați să exprime cu mijloace sărăcicioase o poveste extraordinară de densă. Iar scena cu Albulescu încercând să o convingă pe Tora Vasilescu prin geamul aburit al autobuzului să coboare și să vină cu el e una dintre acele câteva lucruri esențiale pe care ai vrea să le iei cu tine pe o insulă pustie.

Laura Popescu

Piața Unirii

La jumătate de drum

Ștefi și Max ar putea fi protagoniști într-un thriller psihologic intens, despre cum ratările a două personaje le dictează acțiunile, destinul și finalmente relația de prietenie plină de ură. Sau ar putea fi protagoniști de *buddy movie* cu nisaiva *bromance*. La fel de bine, ar putea fi eroul și negativul dintr-un film de groază sângeros. Dar sunt eroii unei comedii dramatice cu ceva psihologie a traumei masculine și nisaiva melodramatism. Ce-ar mai trebui să știți este că Ștefi este un arhitect în curs de divorț și că Max este

mort. Și bănuie nu chiar fantomatic prin fosta lui casă, în care Ștefi tocmai ce s-a mutat. O casă foarte frumoasă, construită după planurile marelui Victor Horta, numai bună pentru șicanele pe care arhitectul și defunctul și le planifică unul celuilalt. Pe măsură ce cauzele de divorț și motivele de suicid sunt elucidate, Max și Ștefi ajung, mai mult accidental, să-și rezolve, tardiv și cu o doză de izbăvire demnă de cinema-ul american, o parte din probleme și necazuri.

Cristi Mărculescu

BenQ Partener Tehnic
TIFF 2015

TIFF.14
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 29.05-07.06.2015

BenQ
Because it matters.

Wireless Full HD 3D (opțional)
Frame Interpolation
Zoom mare 1.6x
Difuzoare interne SRS 10W

Conversie 2D > 3D
Lens Shift

BenQ.ro

■ TIFF la cald

Cine-piscina, un concept inedit

Foto: Claudiu Morar

TIFF 14 a adus un nou concept, și anume *cine-piscina*, o combinație inedită de film și bălăceală. Ideea a fost foarte bine primită de publicul dornic de "ceva nou", iar mulți au recunoscut că inițial erau sceptici în ceea ce privește această combinație, dar că au vrut să vadă rezultatul. Unii au

venit pentru film, alții pentru piscină, dar cei mai mulți au recunoscut că i-a atras ineditul – cert este că seara la piscina Hotelului Belvedere a fost caracterizată de originalitate și a creat niște așteptări relativ mari pentru evenimentele următoare.

Rucsandra Pintea

Ernő Bartha și Arkhai Sculpture Park

Ernő Bartha este o prezență exotică pentru lumea culturală a Clujului. Artist vizual și sculptor în fân, cu o mustață à la Salvador Dali și enigmatic prin natura unei firi boeme, Ernő a decis acum mulți ani că vrea să scape de gălăgia cotidiană și s-a retras la Vlaha – un sat de lângă Cluj, cu peisaje superbe-arhaice. Acolo, a pus bazele Arkhai Sculpture Park, pe care l-a și deschis oficial, pentru public, în 2014. Parcul s-a născut din dorința lui de a crea o altă realitate în care să trăiască, alta decât cea de toate zilele. „A fost ceva personal, dar văzând cât succes are, câți doritori sunt să vadă și să împartă acest lucru, am decis să deschid parcul. Bucuria e mai mare când împarți”, spune Ernő. Contactul cu TIFF s-a petrecut treptat după cum își amintește el: „Oana Giurgiu ne-a vizitat, iar când a văzut locul, a zis: *Oau! Trebuie să aducem aici personalități*”. Totul a început cu Geraldine Chaplin și Dieter Kosslick, directorul Berlinale, alături de care au fost prezenți câțiva zeci de invitați. Ei au fost așteptați cu așa-numit de către Ernő sushi

Foto: Claudiu Morar

ardelenesc, adică slănină, ceapă și cârnați. Dintre proiectele derulate, demne de menționat sunt trei lucrări ajunse la Londra cu ocazia Olimpiadei Culturale din 2012. Spirala Timpului, Pasărea și Zgârie Nori se află în expoziție permanent în Pleasure Gardens și Parcul Victoria. Față de eveni-

mentul de azi, Ernő a fost misterios și nu a dorit să divulge ce ce ne așteaptă: „Surprizele nu se spun.” Noul film al lui Corneliu Porumboiu, *Comoara*, va fi proiectat azi de la ora 21.45 la Arkhai Sculpture Park.

Ion Indolean

pepsi®

CONQUER THE NIGHT!
#LIVEFORNOW

Pepsi, Pepsi-Cola și The Pepsi Globes sunt mărci înregistrate ale PepsiCo, Inc.